KOMMISSIONENS BESLUT

av den 22 december 1999

om den stödordning som Italien har genomfört till förmån för produktion, bearbetning och saluföring av produkter som finns förtecknade i EG-fördragets bilaga I (regionen Siciliens lag nr 68 av den 27 september 1995)

[delgivet med nr K(1999) 5202]

(Endast den italienska texten är giltig)

(2000/319/EG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 88.2 första stycket i detta,

efter att i enlighet med nämnda artikel ha gett berörda parter tillfälle att yttra sig [1] och med beaktande av dessa synpunkter, och

av följande skäl:

I. FÖRFARANDE

(1) Genom en skrivelse av den 8 augusti 1995 underrättade Italiens ständiga representation, i enlighet med artikel 88.3 i EG-fördraget och för regionen Siciliens räkning, kommissionen om ett förslag till regionallag, senare antagen som regionen Siciliens lag nr 68 av den 27 september 1995, om instiftande av en garantifond för skuldkonsolidering för industri- och handelsföretag och en fond för skuldkonsolidering för hantverksföretag. Stöd till handelsföretag (nedan kallad lag 68/95).

(2) Granskningen av stödåtgärderna i fråga har gjorts enligt följande:

Inom ramen för stöd N 750/A/95 granskade och godkände kommissionen enligt artiklarna 87 och 88 i EG-fördraget de åtgärder i nämnda lag som eventuellt tillämpas på andra sektorer än jordbruk, fiske och vattenbruk (skrivelse från kommissionen SG(96) D/8236 av den 24 september 1996).

Tillämpningen inom sektorerna för jordbruk, fiske och vattenbruk av de åtgärder som avses i nämnda lag granskades av kommissionen inom ramen för stöd N 750/B/95.

(3) Genom skrivelser av den 2 oktober 1995 (telex nr 36342), 13 mars 1996 (telex nr 11717) och 2 september 1996 (telex nr 33700) beärde kommissionen ytterligare upplysningar. Vissa av dessa upplysningar lämnades av Italiens ständiga representation genom skrivelser av den 18 juli 1996 och den 6 november 1996.

Den 3 december 1996 (telex nr 46422) begärdes från de italienska myndigheterna ytterligare exakta och detaljerade uppgifter om på vilka sektorer samtliga bestämmelser i lag 68/95 tillämpades.

Genom skrivelse av den 15 september 1997 lämnade de italienska myndigheterna vissa upplysningar om artikel 6 i lag 68/95. De övriga upplysningar som hade begärts lämnades dock inte. Efter en påminnelse från kommissionen, översänd den 22 oktober 1997, meddelade de italienska myndigheterna, genom en skrivelse av den 28 oktober 1997, att de inte hade ytterligare uppgifter att lämna.

Den 24 september 1997 godkände kommissionen stöd N 750/A/95 (skrivelse SG(96) D/8236 till Italiens regering).

Mot bakgrund av de upplysningar som lämnats av de italienska myndigheterna står det klart att artiklarna 6 och 7 i lag 68/95 tillämpas på sektorerna för produktion, bearbetning och saluföring av produkter i EG-fördragets bilaga I. De italienska myndigheterna har inte besvarat kommissionens frågor om vilka sektorer de stödordningar som avses i artiklarna 1, 3 och 5 i lagen tillämpas på (fråga ställd genom telex av den 3 december 1996).

(4) Genom en skrivelse av den 13 februari 1998 (SG(98) D/1223) underrättade kommissionen Italien om sitt beslut att inleda det förfarande som anges i artikel 88.2 i EG-fördraget avseende tillämpningen av sådana åtgärder inom sektorerna för jordbruk, fiske och vattenbruk.

[1] EGT C 86, 21.3.1998, s. 3.

(5) Kommissionens beslut att inleda förfarandet har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* ([2]). Kommissionen har uppmanat berörda parter att inkomma med sina synpunkter på stödet i fråga.

(6) Den italienska myndigheternas kommentarer mottogs i en skrivelse till kommissionen av den 30 juni 1998. Kommissionen har inte mottagit några synpunkter från övriga berörda parter.

Efter ett informellt möte mellan kommissionen och de italienska myndigheterna, där Italien uttryckte sin avsikt att begära att stödet enligt artikel 6 i lag 68/95 skulle behandlas som skilt från de övriga åtgärder för vilka förfarandet enligt artikel 88.2 i EG-fördraget inletts, begärde kommissionen kompletterande upplysningar om artikel 6 genom telex nr 42510 av den 10 november 1998. Genom en skrivelse till kommissionen av den 19 november 1998 lämnade de italienska myndigheterna ytterligare upplysningar om artikel 6.

(7) Detta beslut avser endast frågan om huruvida åtgärderna kan tillämpas på de sektorer som avses i EG-fördragets bilaga I (jordbruk, i betydelsen primärproduktion, bearbetning och saluföring av jordbruks-, fiskeri- och vattenbruksprodukter). Där inget annat anges avser termen ”berörda sektorer” i detta beslut alla de typer av jordbruks- och fiskeriprodukter som avses i EG-fördragets bilaga I.

II. DETALJERAD BESKRIVNING AV STÖDET

(8) Detta beslut gäller endast de åtgärder som avses i nedanstående artiklar i lag 68/95 i den mån dessa tillämpas på de produkter som avses i bilaga I (jordbruks- och fiskeriprodukter). De åtgärder som avses i lag 68/95 har i den mån dessa tillämpas på andra sektorer än sektorerna för jordbruk, fiske och vattenbruk granskats och godkänts av kommissionen enligt artiklarna 87 och 88 i EG-fördraget, meddelat genom skrivelse nr SG(96) D/8236 av den 24 september 1996.

(9) **Artikel 1 i lag 68/95**

Genom artikel 1 i lag 68/95 inrättas två garantifonder (en för industriföretag och en för handelsföretag) som har till syfte att täcka de risker som är förknippade med de åtgärder för finansiell omstrukturering som genomförts med stöd av följande bestämmelser: artikel 34 i regionallag 15/93, artikel 43 i regionallag 25/93, ändrag genom artikel 3 i lag 68/95, samt artikel 44 i regionallag 25/93.

(10) Den stödordning som fastställs i artikel 34 i regionallag 15/93 har godkänts av kommissionen inom ramen för stöd N 730/95. Det rör sig om ett stöd i form av nedsatt ränta vid finansiell omstrukturering av företag inom tillverkningssektorn.

(11) Den stödordning som fastställs i artikel 43 i regionallag 25/93 har godkänts som stöd av mindre betydelse inom ramen för stöd N 472/94. Det rör sig om en stödordning för skuldsanering för handelsföretag.

(12) Beträffande stöd enligt artikel 44 i regionallag 25/93 har kommissionen fattat beslut om att stödet inte är förenligt med den gemensamma marknaden (beslut av den 17 juli 1996, antaget inom ramen för förfarande C 30/95 ex N 113/B/93). Enligt denna artikel 44 kan stöd beviljas i form av lån till nedsatt ränta för reglering av bankskulder i företag som bedriver handel med frukt, grönsaker och citrusfrukter.

(13) **Artikel 3 i lag 68/95**

Genom artikel 3 i lag 68/95 ändras tillämpningsvillkoren för stöd som inrättats genom den ordning för skuldsanering av handelsföretag som inrättas genom artikel 43 i regionallag 25/93, godkänd som stöd av mindre betydelse (stöd N 472/94).

(14) **Artikel 5 i lag 68/95**

I artikel 5 i lag 68/95 föreskrivs stöd i form av nedsatt ränta på lån avsedda för skuldsanering av hantverksföretag, vilket har godkänts som stöd av mindre betydelse inom ramen för stöd N 750/A/95.

(15) I sitt beslut att inleda förfarandet gjorde kommissionen vad beträffar artiklarna 1, 3 och 5 följande iakttagelser:

(16) Med hänsyn till att den mekanism som införs genom artikel 1 innebär en garanti (garantin beviljas för lån för vilka det redan ges regionalstöd), måste bedömningen av stödets förenlighet med den gemensamma marknaden även omfatta frågan om huruvida den första formen av stöd som beviljats, vilket består i en nedsättning av räntan på lån som tagits för skuldkonsolidering, är förenlig med den gemensamma marknaden. När det gäller den

([2]) Se fotnot 1.

garanti som fonden beviljar för de operationer som avses i artikel 44 i regionallag 25/93 har kommissionen redan fastslagit att dessa operationer inte är förenliga med den gemensamma marknaden och därför måste även garantin anses vara oförenlig med den gemensamma marknaden.

(17) Genom en skrivelse av den 16 januari 1997 från de italienska myndigheterna underrättades kommissionen om att artikel 44, även om den formellt sett inte hade upphävts, inte hade tillämpats. Detta berodde på att de budgetmedel som anslagits för denna ordning i regionallag 25/93 inte hade utnyttjats i tid (före slutet av budgetåret 1993). Den hänvisning som i artikel 1 i lag 68/95 görs till ordningen i artikel 44 i regionallag 25/93 saknar följaktligen all relevans. Kommissionen beaktade detta i sitt beslut att inleda förfarandet enligt artikel 88.2 i EG-fördraget.

(18) Under granskningen av det stöd som beviljats i form av garanti uppkom tvivel i fråga om huruvida de andra stödordningarna som inrättas genom artikel 1 i lag 68/95 verkligen inte var avsedda att tillämpas på de berörda sektorerna. Kommissionen bad därför den 3 december 1996 de italienska myndigheterna att precisera på vilka sektorer varje enskild bestämmelse i lag 68/95 skulle tillämpas (och följaktligen stödordningarna i fråga). Eftersom de italienska myndigheterna inte lämnade dessa upplysningar kunde kommissionen inte utesluta att artiklarna 1, 3 och 5 i lag 68/95 samt ovannämnda regionala bestämmelser även är avsedda att tillämpas på de sektorer som berörs av detta beslut.

(19) Kommissionen har följaktligen inte heller kunnat kontrollera om de stöd som föreskrivs i artiklarna 1, 3 och 5 i lag 68/95 är förenliga med den gemensamma marknaden mot bakgrund av de bedömningskriterier som är tillämpliga på statligt stöd inom de berörda sektorerna (särskilt på området för statliga garantier och stöd till företag i svårigheter). Kommissionen har därför varit tvungen att inleda förfarandet i artikel 88.2 i EG-fördraget beträffande artiklarna 1, 3 och 5 i lag 68/95 i den mån dessa tillämpas på de berörda sektorerna.

(20) Beträffande ordningen enligt artikel 34 i regionallag 15/93 (samt den bestämmelse i artikel 1 lag 68/95 som stöder sig på den artikeln) uppmanade kommissionen inom ramen för nämnda förfarande Italiens regering att tillhandahålla upplysningar om huruvida ordningen hade tillämpats på de berörda sektorerna, vilket skulle göra det möjligt för kommissionen att fastställa huruvida de tillämpliga föreskrifterna på området för statligt stöd inom dessa sektorer hade iakttagits. Vad beträffar ordningarna enligt artikel 43 i regionallag 25/93 (samt de bestämmelser i artiklarna 1 och 3 i lag 68/95 som stöder sig på denna artikel) och artikel 5 i lag 68/95 har kommissionen erinrat den italienska regeringen om att regeln om stöd av mindre betydelse inte är tillämplig på de berörda sektorerna. Kommissionen bad dessutom Italien bekräfta om ordningen hade tillämpats och om den verkligen tillämpades kontinuerligt i enlighet med nämnda regel på andra sektorer än dem som berörs av detta beslut.

(21) **Artikel 6 i lag 68/95**

I artikel 6 i lag 68/95 föreskrivs stöd i form av nedsatt ränta på lån med en löptid på högst tolv månader, vilket beviljas handelsföretag som är verksamma på Sicilien och vars omsättning till minst 70 % utgörs av försäljning av citrusfrukter eller grönsaker och frukt utanför regionens territorium.

(22) Den ränta som efter nedsättningen återstår för företaget att betala motsvarar den räntesats som fastställs i artikel 4.1 andra stycket i regionallag 13/1986 och värdet av det förmånliga lånet får inte överstiga 50 % av den genomsnittliga omsättningen under de senaste tre åren. Budgetanslaget för denna åtgärd uppgick under treårsperioden 1995–1997 till 15 000 miljoner lire, varav 70 % tilldelats sektorn för citrusfrukter.

(23) Vad beträffar stöd enligt artikel 6 i lag 68/95 gjorde kommissionen i sitt beslut att inleda förfarandet följande iakttagelser:

”De italienska myndigheterna har vid bedömningen av dessa stödåtgärder hänvisat till de kriterier rörande statligt stöd i form av förvaltningslån som tillämpades av kommissionen enligt dess fasta praxis före antagandet av de tillämpningsföreskrifter som offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* C 44 av den 16 februari 1996 [1]. Kriterierna är följande: Det får endast vara frågan om ett s.k. regleringsårslån avsett att täcka allmänna kostnader (köp av produktionsmedel, betalning av arbetskraft, osv.). Lånet får inte enbart knytas till en enda produkt eller en enda åtgärd. Lånetiden får inte överskrida tolv månader. Det är dock tveksamt om det berörda stödet kan betraktas som ett förvaltningslån i egentlig mening (dvs. ett regleringsårslån) …. Med hänsyn till de villkor som gäller för att erhålla stödet, bl.a. det faktum att stödet endast beviljas företag som är inriktade på export och sättet att beräkna storleken på det ränteförmånliga lånet (50 % av företagets omsättning), verkar stödet i själva verket snarare motsvara ett exportstöd enligt definitionen i kommissionens meddelande om stöd enligt minimis-*principen*. (’Med ’exportstöd’ avses allt stöd med direktkoppling till de kvantiteter som exporteras […] eller till de löpande utgifter som görs i samband med exportverksamheten’. Det aktuella stödet har faktiskt direkt anknytning till de kvantiteter som exporteras, för det första därför att den exporterade kvantitetens relativa vikt är avgörande för att fastställa företagets rätt till stöd och, för

det andra, därför att storleken på stödet beräknas i förhållande till företagets omsättning (som till största delen måste bestå av exportintäkter). Med hänsyn till dessa särskilda villkor förefaller stödet, även om det utåt presenteras som ett traditionellt förvaltningslån, ha till syfte (och effekt) att täcka en del av de kostnader som görs i samband med exportverksamheten och således att ge exportstöd till de två kategorier av produkter som anges i artikel 6 (dels citrusfrukter, dels grönsaker och frukt). Stödet kan därför inte betraktas som ett regleringsårslån avsett att täcka kostnader som näringsidkaren måste lägga ner i förväg på grund av produktionscykeln inom jordbruk innan han kan uppbära intäkterna för denna cykel. Enligt kommissionens fasta praxis skall exportsstöd betraktas som ett verksamhetsstöd som inte omfattas av undantagen i artikel 92.2 och 92.3 i fördraget (*numera 87.2 och 87.3*) (jfr kommissionens meddelande om hur artikel 92.3 a och c (*numera 87.3 a och c*) skall tillämpas på regionalstöd […]). Ett sådant stöd har inga varaktiga effekter på utvecklingen av de berörda sektorerna eller regionerna eftersom effekten försvinner när åtgärden upphör. Kommissionen har därför med avseende på denna stödåtgärd beslutat att inleda förfarandet enligt artikel 93.2 i fördraget (*numera 88.2*).

(1) Tillämpningen av dessa föreskrifter på nya stödordningar är f.n. uppskjuten (jfr kommissionens skrivelse av den 4 juli 1997 till medlemsstaterna).”

(24) **Artikel 7 i lag 68/95**

Enligt artikel 7 får IRCAC (Istituto Regionale per il Credito alla Cooperazione — regionala institutet för krediter till kooperativ) bevilja rörelsekrediter i form av lån till förmånsränta till ungdomar som bildar företag i enlighet med regionallag 38/78.

(25) Genom regionallag 38/78 (som under tiden har upphört att gälla) infördes en stödordning till förmån för unga företagare, som innebar att dessa kunde erhålla a) stöd i form av bidrag och lån till förmånsränta för att göra investeringar, b) stöd i form av lån till förmånsränta för att driva företaget under de första tre verksamhetsåren efter det att investeringarna genomförts och prövats. På grund av att genomförandet av investeringarna drog ut på tiden har ett visst antal kooperativ (25 enligt uppgift) inte kunnat inleda sin produktionsverksamhet före slutet av den treåriga amorteringsfria perioden och således inte lyckats återbetala lånen. Därmed hade de även förverkat rätten till driftslånen

(26) Artikel 7 i lag 68/95 innebär i huvudsak att företag som inte uppfyller villkoren för stöd enligt lag 37/78 ändå kan beviljas stöd enligt den lagen. Enligt artikeln i fråga kan dessa företag närmare bestämt få ett driftslån enligt lag 37/78 på villkor att det lånebelopp som beviljas enligt bestämmelserna i denna lag är minst lika stort som det till betalning förfallna lånet (för finansiering av investeringarna). IRCAC kompenserar skulden för det icke återbetalda lånet genom det nya lånet (vilket innebär att det nya lånet åtminstone delvis används för att återbetala det lån som tagits för investeringarna).

(27) Vad beträffar artikel 7 har kommissionen i sitt beslut att inleda förfarandet särskilt gjort följande iakttagelser: Stöd enligt artikel 7 i lag 68/95 skall bedömas utifrån de kriterier som kommissionen enligt praxis tillämpar vid granskning av stöd avsedda att mildra räntekostnaderna för lån som tagits upp för att finansiera redan genomförda investeringar. Dessa kriterier, som är tillämpliga på jordbruks- och fiskeriföretag, innebär att följande krav skall vara uppfyllda: Den sammanlagda bidragsekvivalenten för stöd som beviljats i samband med att lånen togs och för det föreskrivna stödet får inte överstiga den stödnivå som kommissionen normalt godtar när det gäller investeringsstöd (inom sektorn för produktion, bearbetning och saluföring av de produkter som omfattas av bilaga II – numera bilaga I). Därvid skall eventuella sektorsbegränsningar iakttas. Stödet i fråga skall vara en följd av att räntesatsen för de nya lånen har anpassats på grund av förändrade kapitalkostnader – stödet får inte vara större än ränteskillnaden – eller skall gälla jordbruksföretag som garanterat kan bli lönsamma, särskilt i fall där de befintliga räntekostnaderna är så höga att företaget hotas eller riskerar att eventuellt gå i konkurs. Företagets svårigheter skall vara beroende av företagsexterna faktorer och inte av interna förhållanden. De italienska myndigheterna lämnade inte några uppgifter som gjorde det möjligt att kontrollera om dessa kriterier hade uppfyllts. Kommissionen beslöt därför att inleda förfarandet enligt artikel 88.2 i EG-fördraget vad gäller de stödåtgärder som föreskrivs i artikel 7 i lag 68/95.

(28) Innan denna beskrivning av stödet avslutas är det nödvändigt att påpeka att enligt artikel 9 i lag 68/95 är de åtgärder som föreskrivs i denna lag uttryckligen underordnade avslutandet av de förfaranden som förskrivs i artikel 93.2 och 93.3 i EG-fördraget (nuvarande artikel 88.2 och 88.3). De italienska myndigheterna har dessutom genom en skrivelse av den 30 juni 1998 preciserat att de anslag som föreskrivs i artikel 1 i lag 68/95 har gått helt förlorade därför att de ansvarsförbindelser som krävdes inte kunde utfärdas inom de tider som fastställs i lagen om ”statlig redovisning”. De har även genom en skrivelse av den 19 november 1998 preciserat att också det anslag som föreskrivs i artikel 6 definitivt strukits från

den regionala budgeten därför att kommissionen inte fattat något beslut före slutet av 1998.

III. **KOMMENTARER FRÅN ITALIEN**

(29) I sin skrivelse av den 30 juni 1998 påpekar de italienska myndigheterna först och främst att de stödordningar som föreskrivs i lag 68/95, med hänsyn till bestämmelsernas bokstavliga innebörd och i avsaknad av särskilda föreskrifter i frågan, även verkar omfatta sektorn för produktion, bearbetning och saluföring av de produkter som anges i bilaga I (tidigare bilaga II) till EG-fördraget (jordbruks- och fiskeriprodukter).

(30) De italienska myndigheterna understryker även att syftet med stöden till jordbrukssektorn är att kompensera jordbruksföretagen för de nackdelar som dessa drabbas av (produktionens säsongsbundna natur och företagens struktur) i förhållande till företag inom andra ekonomiska sektorer. Stödet skall i vart fall beviljas alla företagare inom denna sektor, utan diskriminering och oavsett vilken typ av jordbruksverksamhet som bedrivs.

(31) De italienska myndigheterna framhåller dessutom att stödet utgör exceptionella åtgärder vilkas syfte är att kompensera sicilianska företag för de allmänna nackdelar som härrör från de höga räntesatserna, vilka på Sicilien i genomsnitt är högre än de som tillämpas i övriga delar av Italien. Detta anses vara ett handikapp som kan snedvrida konkurrensen och det är just därför som de italienska myndigheterna drar slutsatsen att stöd i form av avdrag på räntesatsen kan betraktas som godtagbara som engångsåtgärder, även om de omfattar driftsstöd. Enligt de italienska myndigheterna överensstämde dessa stödordningar med gällande gemenskapslagstiftning vid det datum då lag 68/95 antogs, därför att a) lånets maximala löptid är tolv månader och b) stödet inte är begränsat till en enda produkt eller en enda åtgärd. I gemenskapens lagstiftning fastställs inga stödtak, varför det är godtagbart att årligen förnya det förmånliga lånet.

(32) De italienska myndigheterna understryker vidare att det i detta fall inte rör sig om lån som beviljas för att lösa de berörda företagens behov på kort sikt, utan om en sanering av skulder som härrör från kortfristiga banklån till mycket höga räntor. Dessa höga räntor leder till skillnader i konkurrensvillkoren för företag på Sicilien jämfört med de villkor som gäller för övriga delar av Italien och den gemensamma marknaden. Enligt de italienska myndigheterna skulle företagen inte ha sådana skulder om de kunde förlita sig på kortfristiga lån till en ränta som motsvarar den förmånliga, vilken är praktiskt taget identisk med den genomsnittliga ränta som tillämpas utanför regionens territorium. Syftet med lagen är följaktligen att kompensera de sicilianska företagen för den grundläggande nackdel som det innebär att inte kunna utnyttja en förmån som redan föreskrivs i andra länders lagstiftningar. Möjligheten att i enlighet med nämnda gemenskapsbestämmelse årligen förnya sådana lån innebär följaktligen, förutsatt att det behövs, en mildring av föreskriften i den regionala lagstiftningen, enligt vilken lånet skall ha en amorteringstid på trettiosex månader. Amorteringstiden bör enligt de italienska myndigheterna understrykas eftersom den innebär att skulden börjar minska redan från och med den första månaden efter det att lånet beviljas, varmed den genomsnittliga tiden utan tvivel understiger trettiosex månader.

(33) Enligt de italienska myndigheterna bidrar dessutom svårigheterna att få tillgång till de förmåner som föreskrivs i den befintliga lagstiftningen till att ytterligare försvåra situationen för många företag. Skälet till detta är en brist på disponibla inkomstkällor att ställa som garanti för de kreditåtgärder man vill genomföra. Denna brist skall dock inte uppfattas som absolut eftersom kreditinstituten är beredda att mot likvärdiga garantier bevilja företag i andra regioner det som istället förvägras företag på Sicilien. De italienska myndigheterna anser att orsakerna bakom dessa förhållanden står att finna i de miljömässiga och ekonomiska villkor som kännetecknar Sicilien och som missgynnar denna region i förhållande till Italiens övriga regioner. Enligt de italienska myndigheterna är alltså syftet med artikel 1 att undanröja den särbehandling som drabbar Siciliens företagare.

(34) De italienska myndigheterna påpekar sedan att särskild uppmärksamhet bör riktas mot artikel 3 och att stöd enligt artikel 43 i regionallag 25/93 (vilken ändras genom artikel 3 i lagen i fråga) har godkänts som stöd av mindre betydelse. De påpekar vidare att ”de italienska myndigheterna beaktat det ’outtalade samtycke’ som man ansåg sig kunna utläsa av det faktum att den behöriga avdelningen (som utan tvivel i sedvanlig ordning informerats av de andra avdelningarna) fortfarande efter några år (tre) inte gjort några iakttagelser alls i fråga om ovan nämnda artikel 43”. Detta till skillnad från vad som hänt i fråga om artikel 44 i nämnda regionallag 25/93 (om vilken kommissionen fattade ett negativt beslut den 17 juli 1996). Enligt de italienska myndigheterna skulle detta ”outtalade samtycke” vara tillämpligt på artikel 1 i lag 68/95, eftersom den stöder sig på artikel 3 i samma lag och på artikel 43 i regionallag 25/93.

(35) De italienska myndigheterna preciserar att anslaget för ändamål enligt artikel 1 har gått helt förlorat därför att ansvarsförbindelserna inte kunde utfärdas inom de tidsfrister som fastställs i lagen om ”statlig redovisning”.

(36) Vad beträffar särskilt artikel 6 i lag 68/95 påpekar de italienska myndigheterna att artikeln i fråga skall betraktas

som en bestämmelse om nyfinansiering av stöd enligt artikel 48 i lag 32/91, och inte som ett införande av någon ny stödordning. I artikel 48 i lag 32/91, som granskats av kommissionen inom ramen för stöd N 377/91, anslogs för treårsperioden 1991–1993 ett belopp på 30 000 miljoner lire för driftsstöd i form av lån till förmånsränta med en löptid på högst tolv månader, vilket beviljas företag vars omsättning till minst 70% kommer från citrusfrukter eller frukt och grönsaker utanför regionens territorium. Artikel 48 innehåller inga bestämmelser om ett visst regleringsår, utan den enda tidsfristen är fristen för budgetanslagen. När den förmån som infördes genom artikeln i fråga genomfördes, och mot vars tillämpning kommissionen inte har rest några invändningar, lyckades de italienska myndigheterna inte utnyttja hela det anslag som föreskrivs i lagen. Dessutom togs en stor del av det utnyttjade anslaget, motsvarande cirka 17 000 miljoner lire, inte i anspråk förrän under 1993, vilket var för sent enligt de frister som föreskrevs i lag 32/91. Detta innebar att de tänkta mottagarna, som redan hade tagit banklån för försäljningskampanjerna 1991, 1992 och 1993, inte kunde utnyttja de förmåner som avsågs i lagen i fråga. Därför har man genom artikel 6 i lag 68/95 och artikel 7 i regionallag 81/95 avsett att återvinna den del av anslaget enligt artikel 48 i lag 32/91 som inte utbetalats. Avsikten med artikel 6 i lag 68/95 var att bevilja en nedsättning av skuldräntorna för regleringsåren efter 1993 och fram till och med regleringsåret 1995/1996. Artikel 6 i lag 68/95 och artikel 7 i regionallag 81/95 utgör följaktligen från finansiell synpunkt ett komplement till artikel 48 i lag 32/91, vilken EG beviljat undantag för. Artikel 6 i lag 68/95 avser beviljande av anslag fram till och med 1997 och måste därför betraktas som en nyfinansiering av artikel 48 i lag 32/91, dessutom är innehållet i de två artiklarna identiskt. Vidare sköt kommissionen genom en skrivelse av den 19 december 1997 upp tillämpningen av reglerna om statligt stöd för förmånliga lån med kort löptid inom jordbrukssektorn till den 30 juni 1998. De italienska myndigheternas slutsats är därför att artikel 6 kan betraktas som förenlig med de gemenskapsbestämmelser som var tillämpliga när artikel 48 i lag 32/91 granskades. De påpekar dessutom att, om kommissionen har för avsikt att ändra på de tidigare riktlinjerna och vill genomföra granskningen enligt reglerna för exportstöd, vilket anges i beslutet att inleda förfarandet, kommer hänsyn att tas till de nya riktlinjerna. Ett sådant tillvägagångssätt vore dock enligt de italienska myndigheterna helt olämpligt, eftersom den regionala lagstiftaren hade legitim anledning att välja en lösning som av den tidigare erfarenheten att döma skulle ge ett gott resultat.

(37) Genom en skrivelse av den 19 november 1998 har de italienska myndigheterna, med hänsyn till en eventuell separat granskning av åtgärden, lämnat ytterligare synpunkter om artikel 6 i lag 68/95 till kommissionen. Syftet med dessa synpunkter är att invända mot bedömningen av stödet i fråga som ”exportstöd”. Enligt de italienska myndigheterna kan stödåtgärden inte betraktas som ett exportstöd. Skälen är följande:

a) Merparten av de företag i Italien eller i andra länder inom unionen som producerar och saluför citrusfrukter och som mottar godkänt stöd tenderar att sälja vidare en avsevärd del av sin produktion, dels till utlandet, dels till andra regioner i Italien. Att betrakta försäljning till köpare utanför regionens territorium, men inom de nationella gränserna, som ”export” och de berörda företagen som ”inriktade på export” strider mot varje slag av kritisk tolkning av bestämmelsen och överträffar även de mest restriktiva tolkningarna av EG-fördraget.

b) Stödet är inte direkt kopplat till de kvantiteter som exporteras. Det är bara i syfte att begränsa stödets omfattning som det i tredje stycket i artikel 6 fastställs att det förmånliga lånebeloppet inte får vara större än 50% av den genomsnittliga omsättningen, för företagets hela verksamhet. Hänvisningen till de ”maximala enhetsvärden som fastställs årligen enligt artikel 18 i regionallag 13/86” har sin grund i behovet av objektiva kriterier som i detta fall har förändrats i förhållande till tidigare lagstiftning. Denna hänvisning gäller specifika parametrar som avser ”förskott och driftskostnader med anknytning till bearbetning och försäljning av produkter som levereras av medlemmar i jordbrukskooperativ”. Ingen hänvisning görs till exportvolymen.

c) Jordbruksföretagen har inte erhållit något stöd som borde ha avsetts för köparna (återförsäljarna) som när de förvärvar varorna inte rimligen kan förväntas spekulera över en eventuell förmån som kan föreskrivas i en senare lag. De italienska myndigheterna understryker att lag 68/95 faktiskt antogs när de första två berörda regleringsåren inom jordbrukssektorn (1993/1994, 1994/1995) redan hade avslutats och regleringsåret 1995/1996 pågick. Dessutom kan en bestämmelse för vilken någon förlängning inte längre är planerad knappast få återverkningar på volymerna och priserna på redan sålda varor (eller varor som ruttnat i lagren) under åren mellan 1991 och 1996. Även om man utgår från att till exempel försäljning i Reggio Calabria av produkter från Messina-området utgör ”export” anser de italienska myndigheterna det obegripligt hur ett stöd som infördes i slutet av 1995 skall ha kunnat förmå handelsföretag att 1993, 1994 och i början av 1995 skuldsätta sig, vilket inverkar på kvantitet och priser, när det är fråga om ett stöd som då inte ens var möjligt att förutspå. De italienska myndigheterna påpekar dessutom att kommissionen skulle ha kunnat föra fram en synpunkt av det slaget vid granskningen av artikel 48 i lag 32/91, som innehöll samma bestämmelse. En sådan synpunkt skulle fortfarande ha varit tillämplig i framtiden, men trots att samma fördrag och samma förordning om drifts-

lån gällde då som nu framställde kommissionen vid det tillfället inga sådana synpunkter.

d) Det framgår tydligt av bestämmelsens formulering att hänvisningen till försäljningsvolymen har sin grund i den regionala lagstiftarens önskan att ta hänsyn till det faktum att handelssektorn på grund av sin omsättningsvolym i högre grad än andra sektorer är utsatt för konkreta risker att drabbas av chockartade sysselsättningsminskningar. Detta är skälet till föreskriften i artikel 6 fjärde stycket i lag 68/95 (om återkallande av stöd och återbetalning av utbetalade medel när mottagare inte uppfyller kravet på oförändrat upprätthållen sysselsättning). Mot bakgrund av denna synpunkt har de berörda myndigheterna bett kommissionen att göra en ny granskning av stödet i fråga och bedöma mot bakgrund av reglerna för statligt stöd i form av driftslån, vilket är vad som redan gjorts med avseende på artikel 48 i lag 32/91.

För att styrka sin begäran om en ny granskning av det stöd som föreskrivs i artikel 6 i lagen i fråga och en bedömning inom ramen för de regler som är tillämpliga på statligt stöd i form av driftslån har de italienska myndigheterna i sin skrivelse av den 19 november 1998 lämnat följande synpunkter:

a) Genom skrivelse SG(92) D/17980 av den 14 december 1992 meddelade kommissionen att den utan några villkor anser att beviljande av stöd enligt artikel 48 i lag 32/91 i form av driftslån till förmånsränta är godtagbart. Kommissionens enda förbehåll var att den ville ha möjlighet att ompröva sin ståndpunkt i enlighet med artikel 93.1 i EG-fördraget. Denna befogenhet utövades inte utan kommissionen godkände istället den senare nyfinansieringen av denna bestämmelse (artikel 7 i regionallag 81/95 och artikel 20 i regionallag 33/96) på grundval av samma argument som godkännandet av den ursprungliga lagen stöddes på. Dessa omständigheter hade en avgörande inverkan på den regionala lagstiftaren 1995 och väckte rättmätiga förväntningar hos de berättigade mottagarna.

b) Det anslag som föreskrivs i artikel 6 i lag 68/95 överskrider inte ens tillsammans med nyfinansieringen av regionallag 32/91 det ursprungliga anslaget enligt den senare lagen, vilket uppgick gick 30 000 miljoner lire.

c) Hänvisningen till regleringsåren 1993/1994, 1994/1995 och 1995/1996 gjordes enbart därför att hänsyn måste tas till uppdaterade skulder som ökat avsevärt på grund av att medel som avses i artikel 48 i regionallag 32/91 inte utnyttjats i tillräcklig grad.

Slutligen preciserade de italienska myndigheterna att anslaget för bestämmelsen i fråga kommer att strykas definitivt från regionens budget om inte ett beslut antas före årets slut.

(38) Enligt de italienska myndigheterna måste det stöd som föreskrivs i artikel 7 i lag 68/95 betraktas som förenligt med de kriterier som kommissionen tillämpar. De anser att de svårigheter som företagen befinner sig i till en del beror på interna faktorer, eftersom merparten av de som bildat företagen är arbetslösa ungdomar, men det finns även externa faktorer bakom svårigheterna, till exempel ändringarna av regionallag 37/78 och behovet att anpassa anläggningarna till den nya lagstiftningen för sektorn, vilket har lett till stora förseningar i projektens genomförande. Man menar att många ungdomskooperativ följaktligen har varit tvungna att börja betala amorteringarna på det femtonåriga lånet innan de inlett produktionsverksamheten och har innan de ens hunnit pröva sina anläggningar gått i konkurs för att de inte kunnat göra de avbetalningar som förfallit till betalning. Andra kooperativ, som med viss svårighet lyckats slutföra en prövning av anläggningarna, har förverkat sin rätt till den förmånliga rörelsekrediten därför att de redan försummat några avbetalningar på det femtonåriga lånet gentemot IRCAC. Om kommissionen godkänner stödordningen i fråga kommer IRCAC enligt de italienska myndigheterna att bevilja stöd enbart till kooperativ, inklusive jordbrukskooperativ, som kan erbjuda garanterad avkastning. Om stöd beviljades till företag i svårigheter eller till och med till företag som riskerar konkurs skulle själva grunden för lagen omintetgöras.

Som svar på kommissionens synpunkter om denna stödåtgärd i beslutet att inleda förfarandet preciserar de italienska myndigheterna dessutom att mottagarna av den förmån som avses i artikel 7 i lag 68/95 är företag som genom att befinna sig i allvarliga finansiella svårigheter innan de ens hunnit inleda någon produktionsverksamhet uppfyller kraven för stöd till undsättning. För att styrka detta anför de italienska myndigheterna följande omständigheter: a) Stödet i fråga utgörs av en räntesubvention på 4 %, vilket motsvarar den ränta som IRCAC tillämpar för lån till kooperativ. b) Stödet avser en rörelsekredit avsedd att möjliggöra för ungdomskooperativ att inleda eller upprätthålla den verksamhet för vilken det projekt som finansierats enligt regionallag 37/78 har genomförts. c) Stödet är minst lika stort som det skuldbelopp som förfallit till betalning, utbetalas vid ett enda tillfälle och utgör alltså en engångsåtgärd som beviljas för att sanera en skuld som hindrar kooperativet från att klara av driftskostnaderna för att inleda den verksamhet som kan ge det möjlighet att fullgöra de amorteringar som förfallit till betalning. d) Stödet är avsett för ett område i stora svårigheter, med mycket hög arbetslöshet inom regionen. De italienska myndigheterna hänvisar slutligen till en bifogad skrivelse från IRCAC av den 5 maj 1998 och preciserar att inget av de kooperativ som mottagit finansiering för ett projekt inom sektorn för primär jordbruksproduktion

har ansökt om stödet i fråga, även om sådana sökningar fortfarande kan komma att lämnas in.

IV. **BEDÖMNING AV STÖDET**

(39) Enligt artikel 87.1 i EG-fördraget är stöd som ges av en medlemsstat eller med hjälp av statliga medel, av vilket slag det än är, som snedvrider eller hotar att snedvrida konkurrensen genom att gynna vissa företag eller viss produktion, oförenligt med den gemensamma marknaden i den utsträckning det påverkar handeln mellan medlemsstaterna. Kommissionen anser att alla stödåtgärder som är föremål för denna granskning omfattas av tillämpningsområdet för artikel 87.1. Den påpekar dessutom att de italienska myndigheterna inte har bestridit detta.

(40) Genom artikel 1 i lag 68/95 inrättas två garantifonder (en för industriföretag och en för handelsföretag) som har till syfte att täcka de risker som är förknippade med de åtgärder för finansiell omstrukturering som genomförts inom ramen för stödordningar med stöd av andra lagar. Genom artikel 3 ändras tillämpningsvillkoren för stöd som inrättats genom en av de ordningar som anges i artikel 1 och som avser skuldsanering av handelsföretag. I artikel 5 föreskrivs stöd i form av nedsatt ränta på lån som är avsedda för skuldsanering av hantverksföretag. I artikel 6 föreskrivs stöd i form av nedsatt ränta på lån med en löptid på högst tolv månader, vilket beviljas handelsföretag som är verksamma på Sicilien och vars omsättning till minst 70 % utgörs av försäljning av citrusfrukter eller frukt och grönsaker utanför regionens territorium. Enligt artikel 7 får IRCAC bevilja ungdomskooperativ rörelsekredit till förmånlig ränta för inledande av näringsverksamhet.

(41) Eftersom inga upplysningar som styrker motsatsen har lämnats av de italienska myndigheterna anser kommissionen att det utan hinder kan fastslås att åtminstone några av mottagarna av stödåtgärderna i fråga är verksamma inom sektorer där handeln mellan medlemsstaterna är omfattande. Under 1996 uppgick värdet av Italiens import av jordbruksprodukter från andra medlemsstater till totalt 28 734 miljarder lire medan värdet av exporten till andra medlemsstater uppgick till 17 821 miljarder lire ([3]). Vad beträffar särskilt citrusfrukter och andra frukter och grönsaker, som artikel 6 avser, uppgick värdet av Italiens import av dessa produkter från andra medlemsstater när åtgärden anmäldes 1995 till sammanlagt 302 093 000 ecu för frukt (varav 75 909 000 ecu för citrusfrukter) och till 138 525 000 ecu för grönsaker, medan värdet av Italiens export till andra medlemsstater uppgick till 964 153 000 ecu för frukt (varav 60 652 000 ecu för citrusfrukter) och till 460 791 000 ecu för grönsaker. Det skall påpekas att i Italien är regionen Sicilien en typisk producent av dessa produkter.

(42) Det förbud mot statligt stöd som avses i artikel 87.1 är inte absolut. I det här fallet är dock de undantag som avses i artikel 87.2 i EG-fördraget uppenbart otillämpliga och de har för övrigt inte åberopats av de italienska myndigheterna. Stödet är inte heller avsett att främja genomförandet av ett viktigt projekt av gemensamt europeiskt intresse eller att avhjälpa en allvarlig störning i en medlemsstats ekonomi i enlighet med 87.3 b, och det är inte avsett att främja kultur och bevara kulturarvet i enlighet med artikel 87.3 d. De italienska myndigheterna har inte heller åberopat dessa undantag. Det är följaktligen nödvändigt att undersöka om tillämpningen av de föreskrivna stödåtgärderna kan betraktas som undantag enligt artikel 87.3 a eller c i EG-fördraget.

(43) Kommissionen påpekar preliminärt att det av det svar som lämnats av de italienska myndigheterna (se punkt 29) framgår att den anmälda lagen i fråga kan tillämpas på alla de produkter som avses i bilaga 1 till EG-fördraget: denna bedömning och detta beslut avser därför både jordbruks- och fiskeriprodukter. När det för att förenkla redogörelsen fortsättningsvis hänvisas till ”jordbruk” och/eller ”jordbruksprodukter” omfattar hänvisningen även fisk och fiskeriprodukter.

(44) Genom artikel 1 i lag 68/95 inrättas två garantifonder (en för industriföretag och en för andelsföretag) som har till syfte att täcka riskerna i samband med åtgärder för finansiell omstrukturering som genomförs med stöd av andra bestämmelser (artikel 34 i regionallag 15/93, artikel 43 i regionallag 25/93, ändrad genom artikel 3 i lag 68/95, samt artikel 44 i regionallag 25/93).

(45) För att vara förenliga med de regler om statligt stöd som är tillämpliga på de sektorer som berörs av detta beslut (på vilka Kommissionens meddelande om försumbart stöd ([4]) inte är tillämpligt) måste åtgärderna för finansiell omstrukturering genomföras i överensstämmelse med gemenskapens riktlinjer för statligt stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter, som är tillämpliga på jordbrukssektorn sedan den 1 januari 1998 ([5]). Innan dessa riktlinjer trädde i kraft innebar

([3]) *Källa*: Ministero per le politiche agricole, uppgifter som lämnats inom ramen för statligt stöd C 36/98 (beslutet har ännu inte offentliggjorts).

([4]) EGT C 68, 6.3.1996, s. 9.

([5]) EGT C 283, 19.9.1997, s. 2; se punkt 4.4 (Varaktighet och översyn av riktlinjerna).

kommissionens praxis att statligt stöd för att sänka de finansiella kostnaderna för redan genomförda investeringar på specifika villkor kunde vara godtagbara ([6]). För att underlätta bedömningen av de stödåtgärder som föreskrivs i lag 68/95 görs i det följande en kort sammanfattning av dessa regler.

a) Enligt de riktlinjer som för närvarande gäller måste stöd till omstrukturering uppfylla följande allmänna villkor: i) Omstruktureringsplanen måste säkerställa saneringen av företaget i fråga, inom en rimlig tidsperiod återställa lönsamheten på lång sikt och vara grundad på realistiska antaganden om de framtida verksamhetsvillkoren. ii) Åtgärder skall vidtas för att så långt möjligt motverka negativa återverkningar på konkurrenterna. iii) Stödets belopp och nivå måste begränsas till det minimum som krävs för att genomföra omstruktureringen och dess storlek måste anpassas efter de förmåner som föreskrivs på europeisk nivå. iv) Företaget måste till alla delar genomföra den omstruktureringsplan som lämnats in till och godkänts av kommissionen, samt uppfylla alla andra krav som föreskrivs i kommissionens beslut. v) Omstruktureringsplanens genomförande, fortskridande och resultat skall övervakas med skyldighet att lämna årliga rapporter till kommissionen.

b) Enligt de regler i punkt 3.1 i gemenskapens riktlinjer för statligt stöd till undsättning om omstrukturering av företag i svårigheter som för närvarande är tillämpliga måste undsättningsstöd uppfylla följande villkor för att godkännas av kommissionen: de skall bestå av likvida medel i form av lånegaranti eller lån med normal marknadsränta. Stödbeloppen skall begränsas till vad som är nödvändigt för att upprätthålla driften i företaget (t.ex. täcka lönekostnader och kostnader för insatsvaror). De får endast betalas ut för den tid (högst sex månader) som krävs för att utarbeta nödvändiga och genomförbara saneringsåtgärder. De får endast ges på grundval av allvarliga sociala problem och de får inte ha några negativa effekter för industrins eller jordbrukets situation i andra medlemsstater. Ytterligare ett villkor är att undsättningen i princip skall vara en engångsåtgärd. Det går naturligtvis inte att godta en rad undsättningsåtgärder som i praktiken bara upprätthåller den befintliga situationen genom att fördröja det oundvikliga och skapa allvarliga problem för andra mer effektiva producenter och i andra medlemsstater på det sociala området och inom sektorerna för industri och jordbruk.

c) I de regler som enligt kommissionens praxis tillämpades före ovannämnda riktlinjers ikraftträdande vid granskning av stöd avsett att minska räntekostnaderna för lån som tagits för att finansiera redan genomförda investeringar föreskrivs att ([7]) den sammanlagda bidragsekvivalenten för det stöd som beviljats i samband med att lånen togs och för det aktuella stödet inte får överstiga den stödnivå som kommissionen i allmänhet godtar när det gäller investeringsstöd (inom sektorn för premiärproduktion och inom sektorn för bearbetning och saluföring av de produkter som omfattas av bilaga II [numera bilaga I]). Eventuella tillämpliga sektorsbegränsningar måste iakttas. Stödet i fråga måste vara en följd av att räntesatsen för de nya lånen har anpassats på grund av förändrade kapitalkostnader – stödet får inte vara större än ränteskillnaden – eller skall gälla jordbruksföretag som är garanterat livskraftiga, särskilt när de befintliga räntekostnaderna är så höga att företaget hotas eller riskerar att eventuellt gå i konkurs. Företagets behovssituation skall bedömas utifrån företags externa faktorer och inte på grund av interna förhållanden.

(46) Genom artikel 1 i lag 68/95 inrättas två garantifonder (en för industriföretag och en för handelsföretag) som har till syfte att täcka de risker som är förknippade med åtgärder för finansiell omstrukturering som genomförs med stöd av andra bestämmelser, till vilka även de som genomförs inom ramen för artikel 44 i regionallag 25/93 hör.

Enligt artikel 44 i regionallag 25/93 får stöd beviljas i form av lån till nedsatt ränta för reglering av bankskulder till företag som bedriver handel med citrusfrukter eller frukt och grönsaker. Kommissionen har i sitt beslut 97/106/EG av den 17 juli 1996 om de stöd som avses i lag 25/93 för regionen Sicilien ([8]) förklarat att dessa stöd är oförenliga med den gemensamma marknaden därför att de inte uppfyller villkoren för stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter.

([6]) Reglerna finns i kommissionens arbetsdokument av den 6 mars 1989 "Stöd avsett att minska räntekostnaderna vid amortering av redan genomförda investeringar; kriterier som tillämpats för denna typ av stöd." För de senaste prejudikaten om kriteriernas tillämpning se kommissionens slutliga beslut om statligt stöd C 65/97 (Portugal: skuldkonsolidering för företag som bedriver intensivuppfödning och nylansering av svinuppfödning, under offentliggörande) och kommissionens beslut 1999/484/EG av den 3 februari 1999 (Spanien, stöd till företaget Hamsa), EGT L 193, 26.7.1999, s. 1.

([7]) För dessa regler se fotnot 6.

([8]) EGT L 37, 7.2.1997, s. 11.

Inom ramen för det förfarande som inletts med avseende på artikel 1 i lag 68/95 har de italienska myndigheterna inte lämnat några upplysningar som gör det möjligt för kommissionen att ändra sin ursprungliga bedömning och betrakta stöd enligt artikel 44 i regionallag 25/93 som förenligt med reglerna om stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter eller med andra regler om statligt stöd som är tillämpliga på de berörda sektorerna. De italienska myndigheterna har framför allt inte lämnat några upplysningar som styrker att åtgärden överensstämmer med nuvarande regler om statligt stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter eller med de regler som tidigare tillämpades enligt kommissionens praxis för granskning av stödåtgärder avsedda att mildra räntekostnaderna för lån som tagits upp för att finansiera redan genomförda investeringar (se punkt 45).

Kommissionen har i sitt beslut 97/106/EG förklarat att stöd i form av lån till nedsatt ränta för skuldreglering enligt artikel 44 i regionallag 25/93 inte är förenligt med den gemensamma marknaden. De upplysningar som lämnats inom ramen för förfarandet gör det inte möjligt för kommissionen att ändra sin ståndpunkt och fastställa att de berörda stödåtgärderna är förenliga med reglerna om stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter eller någon annan regel om statligt stöd som är tillämplig på de berörda sektorerna. Kommissionen måste därför betrakta varje ytterligare stöd enligt artikel 1 i lag 68/95 i form av kompletterande säkerhet till samma åtgärder för skuldreglering (enligt artikel 44 i regionallag 25/93) som stöd som inte uppfyller kraven i gemenskapens regler om stöd till undsättning och omstrukturering, vilka beskrivs i punkt 45. Det är följaktligen inte nödvändigt att analysera de andra reglerna med tillämpning på statligt stöd i form av garantier ([9]).

Eftersom de upplysningar som lämnats är otillräckliga för att fastställa om stöden är förenliga med ovan beskrivna regler om stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter eller med någon annan regel om statligt stöd som är tillämplig på de berörda sektorerna måste kommissionen, i enlighet med artikel 7.6 i rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningen av artikel 93 i EG-fördraget ([10]), fatta ett negativt beslut om stöd enligt artikel 1 i lag 68/95, i de fall då stöd beviljas på grundval av artikel 44 i regionallag 25/93.

([9]) Dessa regler finns nu i kommissionens meddelande om tillämpningen av artiklana 87 och 88 i EG-fördraget på statligt stöd i form av garantier, vilket antogs av kommissionen de 24 november 1999 (och ännu inte har offentliggjorts). Detta meddelande ersätter kommissionens skrivelse till medlemsstaterna (SG(89) D/4328 av den 5 april 1989 och SG(89) D/12772 av den 12 oktober 1989).

([10]) EGT L 83, 27.3.1999, s. 1.

(47) Genom artikel 1 i lag 68/95 inrättas två garantifonder (en för industriföretag och en för handelsföretag) som har till syfte att täcka de risker som är förknippade med åtgärder för finansiell omstrukturering som genomförs med stöd av andra bestämmelser, till vilka även de som genomförs inom ramen for artikel 34 i regionallag 15/93 hör.

I artikel 34 i regionallag 15/93 föreskrivs att stöd i form av nedsatt ränta vid finansiell omstrukturering får beviljas till företag inom tillverkningssektorn. Stödåtgärden har godkänts av kommissionen inom ramen för stöd N 730/95. Eftersom det stöd som ursprungligen godkändes var avsett för tillverkningssektorn kunde det verka som om det inte fanns skäl att anse att stödet hade tillämpats även inom de sektorer som berörs av detta beslut.

Eftersom de italienska myndigheterna inte har besvarat de frågor som kommissionen ställer i sitt beslut om att inleda förfarandet och det inte kan uteslutas att stödet kan tillämpas även på de berörda sektorerna, måste kommissionen bedöma stödets förenlighet med de regler som är tillämpliga på de berörda sektorerna.

Inom ramen för det förfarande som inletts med avseende på artikel 1 i lag 68/95 har de italienska myndigheterna inte lämnat någon upplysning som gör det möjligt för kommissionen att betrakta de stöd i form av nedsatt ränta för finansiell omstrukturering av företag som ursprungligen föreskrevs i artikel 34 i regionallag 15/93 som förenliga med reglerna om stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter eller med andra regler om statligt stöd som är tillämpliga på de berörda sektorerna. Av de upplysningar som lämnats av de italienska myndigheterna framgår ingenting som styrker att stödåtgärderna är förenliga med nuvarande regler om statligt stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter eller med de regler som enligt kommissionens praxis tidigare tillämpades enligt kommissionens praxis vid granskning av stödåtgärder avsedda att mildra räntekostnaderna för lån som tagits för att finansiera redan genomförda investeringar (se punkt 45).

De upplysningar som lämnats inom ramen för förfarandet med avseende på artikel 1 i lag 68/95 gör det inte

möjligt för kommissionen att fastställa att de berörda stödåtgärderna är förenliga med reglerna om stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter eller med någon annan regel om statligt stöd som är tillämplig på de berörda sektorerna. Kommissionen måste därför betrakta varje ytterligare stöd enligt artikel 1 i lag 68/95 i form av kompletterande säkerhet till samma åtgärder för skuldreglering (enligt artikel 34 i regionallag 25/93) som stöd som inte uppfyller kraven i gemenskapens regler om stöd till undsättning och omstrukturering (se punkt 45). Det är följaktligen inte nödvändigt att göra någon bedömning utifrån de andra reglerna för statligt stöd i form av garantier [11].

Eftersom de upplysningar som lämnats är otillräckliga för att fastställa om stöden är förenliga med ovan beskrivna regler om stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter eller med någon annan regel om statligt stöd som är tillämplig på de berörda sektorerna måste kommissionen, i enlighet med artikel 7.6 i rådets förordning (EG) 659/1999, fatta ett negativt beslut om de stöd som föreskrivs i artikel 1 i lag 68/95, i den mån den genomförs med hänvisning till stöd enligt artikel 34 i regionallag 15/93.

Vad beträffar stöd enligt artikel 34 i regionallag 15/93, godkänt för tillverkningssektorn av kommissionen med stöd N 730/95, förbehåller sig kommissionen rätten att i enlighet med artikel 16 i förordning (EG) nr 659/1999 inleda det förfarande som avses i artikel 88.2 i EG-fördraget för att kontrollera varje slag av eventuellt missbruk av stöd som godkänts av kommissionen för produkter som inte omfattas av bilaga I till EG-fördraget, om sådant stöd skulle ha utbetalats utan tillstånd även inom sektorerna för de produkter som anges i bilaga I.

(48) Genom artikel 1 i lag 68/95 inrättas två garantifonder (en för industriföretag och en för handelsföretag) som har till syfte att täcka de risker som är förknippade med åtgärder för finansiell omstrukturering som genomförs med stöd av andra bestämmelser, till vilka även de som genomförs inom ramen for artikel 43 i regionallag 25/93 hör.

I den stödordning som fastställs i artikel 43 i regionallag 25/93 föreskrivs stöd för sanering av företagsskulder inom handelssektorn, vilket har godkänts som stöd av mindre betydelse inom ramen för stöd N 472/94. De italienska myndigheterna har med avseende på denna stödåtgärd hänvisat till de synpunkter som lämnats inom ramen för artikel 3 i lag 68/95 (se punkt 34). I sina synpunkter understryker de italienska myndigheterna att kommissionen har antagit ett negativt beslut med avseende på artikel 44 i regionallag 25/93 (se punkt 46), medan de italienska myndigheterna i fråga om artikel 43 i regionallag 25/93 ”beaktat det ’outtalade samtycke’ som man ansåg sig kunna utläsa av det faktum att den behöriga avdelningen (som utan tvivel i sedvanlig ordning informerats av de andra avdelningarna) fortfarande efter några år (tre) inte gjort några iakttagelser alls i fråga om ovannämnda artikel 43”.

Vad beträffar dessa synpunkter påpekar kommissionen för det första att de italienska myndigheterna inte kan ha utläst något ”outtalat samtycke” om tillämpningen av regeln om stöd av mindre betydelse inom jordbrukssektorn, därför att den regeln inte är tillämplig på jordbrukssektorn. Det skall särskilt framhållas att jordbrukssektorn och fiskerisektorn är uttryckligen undantagna från tillämpningsområdet för Kommissionens meddelande om försumbart stöd [12] som tillämpas nu, och att de var uttryckligen undantagna även från tillämpningsområdet för den regel om stöd av mindre betydelse som ursprungligen fanns i Gemenskapens riktlinjer för statligt stöd till små och medelstora företag [13].

För det andra bekräftar de synpunkter som lämnats av de italienska myndigheterna kommissionens tvivel om huruvida den stödordning som föreskrivs i artikel 43 i regionallag 25/93 är tillämplig även på de sektorer som berörs av detta beslut.

För det tredje noterar kommissionen att de italienska myndigheterna inom ramen för nämnda förfarande inte lämnat någon upplysning som gör det möjligt att betrakta de stöd som ursprungligen föreskrevs i artikel 43 för att täcka skulderna i handelsföretag som förenliga med reglerna för stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter eller med någon annan regel om statligt stöd som är tillämplig på de berörda sektorerna. Av de upplysningar som lämnats av myndigheterna framgår ingenting som styrker att stödåtgärden är förenlig med nuvarande regler om statligt stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter eller med de regler om statligt stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter eller med de regler som enligt kommissionens praxis tidigare tillämpades enligt kommissionens praxis för granskning av stödåtgärder avsedda att mildra räntekostnaderna för lån som tagits för att finansiera redan genomförda investeringar (se punkt 45).

Inom ramen för det förfarande som inletts med avseende på artikel 1 i lag 68/95 har inga upplysningar lämnats som gör det möjligt för kommissionen att fastställa att de stödåtgärder som berörs av artikel 43 i regionallag 25/93 är förenliga med reglerna om stöd till undsättning och

[11] Se fotnot 9.

[12] Se fotnot 4.

[13] EGT C 213, 19.8.1992, s. 2, punkterna 3.2 och 1.6

omstrukturering av företag i svårigheter eller med andra regler om statligt stöd som är tillämpliga på de berörda sektorerna. Kommissionen måste därför betrakta varje ytterligare stöd enligt artikel 1 i lag 68/95 i form av kompletterande säkerhet till åtgärder för finansiell omstrukturering (föreskrivet i artikel 43 i regionallag 25/93 och genomfört inom ramen för regeln om stöd av mindre betydelse inom jordbruks- och fiskerisektorn) som stöd som inte uppfyller kraven i gemenskapens regler om stöd till undsättning och omstrukturering (se punkt 45). Det är följaktligen inte nödvändigt att göra någon bedömning utifrån de andra reglerna för statligt stöd i form av garantier ([14]).

Eftersom de upplysningar som lämnats är otillräckliga för att fastställa om stöden är förenliga med ovan beskrivna regler om stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter eller med någon annan regler om statligt stöd som är tillämplig på de berörda sektorerna måste kommissionen, i enlighet med artikel 7.6 i förordning (EG) nr 659/1999, fatta ett negativt beslut om stöd enligt artikel 1 i lag 68/95, i den mån detta genomförs med hänvisning till stöd enligt artikel 43 i regionallag 25/93.

Vad beträffar stöd enligt artikel 43 i regionallag 25/93, godkänt av kommissionen som stöd av mindre betydelse inom ramen för stöd N 472/94, förbehåller sig kommissionen rätten att i enlighet med artikel 16 i förordning (EG) nr 659/1999 inleda det förfarande som avses i artikel 88.2 i EG-fördraget för att kontrollera varje slag av eventuellt missbruk av stöd som godkänts av kommissionen för produkter som inte omfattas av bilaga I till EG-fördraget, om sådant stöd skulle ha utbetalats utan tillstånd även inom sektorerna för de produkter som anges i bilaga I.

(49) Genom artikel 3 i lag 68/95 ändras tillämpningsvillkoren för stöd som inrättats genom den ordning för skuldsanering av handelsföretag som avses i artikel 43 i regionallag 25/93, godkänd som stöd av mindre betydelse inom ramen för stöd N 472/94 (se punkt 48). Kommissionen noterar att enligt artikel 3 fjärde stycket i lag 68/95 beviljas de stöd som avses i denna artikel till företag inom de gränser som föreskrivs för stöd av mindre betydelse, men den lagstiftningen är inte tillämplig på de berörda sektorerna. Kommissionen måste dock även ta hänsyn till en rad faktorer, och då särskilt följande: a) de tvivel som uttryckts redan när förfarandet inleddes, b) de synpunkter som lämnats av de italienska myndigheterna och som nämns ovan (se punkterna 34 och 48) i fråga om artikel 43 i regionallag 25/93, c) det faktum att innehållet i artikel 3 i lag 68/95, som hänvisar till artikel 43 i regionallag 25/93, mot bakgrund av dessa synpunkter skulle kunna tillämpas även på de berörda sektorerna, d) det faktum att artikel 43 i regionallag 25/93 avser stöd avsett för skuldsanering av handelsföretag, godkänt enligt regeln om stöd av mindre betydelse, e) och slutligen det faktum att de italienska myndigheterna inte har lämnat några upplysningar som gör det möjligt för kommissionen att i detta sammanhang bedöma stödets eventuella förenlighet med lagstiftningen om statligt stöd inom sektorerna för jordbruk och fiske (särskilt med reglerna om undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter). Av samma skäl som anges ovan och till vilka all hänvisning här görs (se punkt 48), eftersom de uppgifter som lämnats är otillräckliga för att kontrollera stödens förenlighet med reglerna om undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter (se punkt 45) eller med någon annan regel om statligt stöd som är tillämplig på de berörda sektorerna, måste kommissionen, in enlighet med artikel 7.5 i förordning (EG) nr 659/1999, fatta ett negativt beslut om stöd enligt artikel 3 i lag 68/95, i den mån denna genomförs med hänvisning till stöd enligt artikel 43 i regionallag 25/93 och kan tillämpas på de sektorer som berörs av detta beslut.

Vad beträffar stöd enligt artikel 43 i regionallag 25/93, godkänt av kommissionen som stöd av mindre betydelse inom ramen för stöd N 472/94, förbehåller sig kommissionen rätten att i enlighet med artikel 16 i förordning (EG) nr 659/1999 inleda det förfarande som avses i artikel 88.2 i EG-fördraget för att kontrollera varje slag av eventuellt missbruk av stöd som godkänts av kommissionen för produkter som inte omfattas av bilaga I till EG-fördraget, som sådant stöd skulle ha utbetalats utan tillstånd även inom sektorerna för de produkter som anges i bilaga I.

(50) I artikel 5 i lag 68/95 föreskrivs stöd i form av nedsatt ränta på lån avsedda för skuldsanering av hantverksföretag, vilket har godkänts som stöd av mindre betydelse inom ramen för stöd N 750/A/95. De italienska myndigheterna har inte lämnat några synpunkter inom ramen för förfarandet. Eftersom det stöd som ursprungligen godkändes avsåg sektorn för hantverksföretag verkar det saknas skäl att betrakta dessa stöd som tillämpliga även på de sektorer som berörs av detta beslut. De italienska myndigheterna har dock trots kommissionens begäran inte lämnat några upplysningar och det kan därför inte uteslutas att detta stöd är tillämpligt även på de berörda sektorerna, för vilka regeln om stöd av mindre betydelse inte är tillämplig. Kommissionen måste därför bedöma stödets förenlighet med de regler som är tillämpliga på dessa sektorer.

De italienska myndigheterna har inom ramen för förfarandet i fråga inte lämnat någon upplysning som gör det möjligt för kommissionen att betrakta stöd i form av nedsatt ränta på lån som tagits för att täcka företagsskulder enligt artikel 5 i lag 68/95 som förenligt med

([14]) Se fotnot 9.

reglerna om stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter eller med andra regler om statligt stöd som är tillämpliga på de berörda sektorerna. De italienska myndigheterna har framför allt inte lämnat några upplysningar som styrker att åtgärden överensstämmer med nuvarande regler om statligt stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter eller med de regler som tidigare tillämpades enligt kommissionens praxis för granskning av stödåtgärder avsedda att mildra räntekostnaderna för lån som tagits för att finansiera redan genomförda investeringar (se punkt 45).

Eftersom de upplysningar som lämnats är otillräckliga för att fastställa om stöd enligt artikel 5 i lag 68/95 (i form av nedsatt ränta på lån som tagits för att täcka företagsskulder) är förenligt med reglerna om stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter eller med någon annan regel om statligt stöd som är tillämplig på de berörda sektorerna måste kommissionen, i enlighet med artikel 7.6 i förordning (EG) nr 659/1999, fatta ett negativt beslut om det stöd som föreskrivs i artikel 5 i lag 68/95, om stödet kan tillämpas på de sektorer som berörs av detta beslut.

(51) I artikel 6 i lag 68/95 föreskrivs stöd i form av nedsatt ränta på lån med en löptid på högst tolv månader, vilket beviljas handelsföretag som är verksamma på Sicilien och vars omsättning till minst 70 % kommer från försäljning av citrusfrukter eller frukt och grönsaker utanför regionens territorium. I sina synpunkter hävdar de italienska myndigheterna att åtgärden utgör en nyfinansiering av en stödåtgärd som redan godkänts av kommissionen (artikel 48 i lag 32/91) och att det rör sig om ett förmånligt lån med kort löptid, som skall bedömas mot bakgrund av de kriterier rörande denna typ av statligt stöd som tillämpades innan Kommissionens meddelande om statligt stöd för förmånliga lån med kort löptid i jordbrukssektorn (”förvaltningslån”) ([15]) trädde i kraft. De italienska myndigheternas argument är inte godtagbara, av de skäl som anges nedan.

(52) Vad beträffar argumentet att stödet utgör en ”nyfinansiering av artikel 48 i lag 32/91” och att kommissionens godkännande av en senare nyfinansiering av denna bestämmelse hade en ”avgörande inverkan på den regionala lagstiftaren 1995 och väckte rättmätiga förväntningar hos de berättigade mottagarna”, framhåller kommissionen, i enlighet med de synpunkter som som framfördes i ett telex av den 10 november 1998, följande:

a) Det ursprungliga godkännandet av artikel 48 i lag 32/91 (stöd N 377/91), som ”kortfristigt förmånligt lån” avsåg finansieringen av åtgärden enbart för treårsperioden 1991–1993, utan hänvisning till vilket regleringsår som åtgärden skulle tillämpas på (i åtgärden gjordes en rent ”oavsiktlig” hänvisning till regleringsåret 1990/1991 som enbart avsåg ett undantag från några villkor). Även om kommissionens praxis för denna typ av stöd ännu inte var kodifierad i en skriven text (de tillämpliga kriterierna för stöd i form av förmånliga lån med kort löptid beskrivs i punkt 54), kunde ett godkännande av åtgärden i egenskap av ”förmånligt lån med kort löptid” enbart grundas på konstaterandet att det verkligen rörde sig om ett ”förmånligt lån med kort löptid” som beviljats för att ge jordbruksföretag som måste satsa medel för att kunna få avkastning från sin produktion längre fram möjlighet att upprätthålla normal drift i avvaktan på att produktionen skall ge avkastning. I sitt godkännande av denna åtgärd specificerade kommissionen dessutom att: ”kommissionen invänder inte mot beviljandet av stöd i form av förmånliga driftslån, men den förbehåller sig rätten att vid ett senare tillfälle ompröva sin ståndpunkt i enlighet med artikel 93.1 i EG-fördraget”.

b) I ett senare godkännande av nyfinansieringen av artikel 48 i lag 32/91 hänvisades uttryckligen till finansieringen, under verksamhetsåren 1995 och 1996, av åtgärden i egenskap av ”förmånligt lån med kort löptid” för regleringsåret 1992/1993. Eftersom perioden 1992–1993 omfattades av den ursprungliga tidsramen för artikel 48, till vilken det hänvisades, ansåg kommissionen att de nya åtgärderna utgjorde en nyfinansiering av redan godkända stödåtgärder (stöd C 61/96, ex N 408/B/96). De artiklar som särskilt avsåg nyfinansieringen var följande: i) artikel 7 i lag 81/95 (C 61/96, ex N 408/B/96), där det hänvisades till syftet med artikel 48 i lag 32/91 samtidigt som finansieringen av regleringsåret 1992/1993 (2 000 miljoner lire) godkändes under budgetåret 1995, och ii) artikel 20 i lag 33/96 (C 61/96, ex N 408/B/96), där det hänvisades till syftet med artikel 48 i lag 32/91 och artikel 7 i lag 81/95 samtidigt som finansieringen av regleringsåret 1992/1993 (2 000 miljoner lire) godkändes under budgetåret 1996.

c) I den skrivelse genom vilken ovannämnda nyfinansiering av artikel 48 i lag 32/91 för regleringsåret 1992/1993 (stöd C 61/96, ex N 408/B/96) godkändes uppmärksammade kommissionen de italienska myndigheterna på att godkännandet av nyfinansieringen inte utgjorde något prejudikat för gransk-

([15]) EGT C 44, 16.2.1996, s. 2.

ningen av den nya åtgärd som anmälts och som granskades inom ramen för stöd ex N 750/B/95 (artikel 6 i lag 68/95) då det var fråga om en ny stödordning (SG(97) D/455 av den 23 januari 1997) och kommissionen informerade i samband med detta Italien om att lag 68/95 skulle granskas inom ramen för de nya reglerna om stöd för driftslån, vilka tillämpas sedan den 31 december 1996.

d) I artikel 6 i lag 68/95 sägs ingenting om artikel 48 i lag 32/91, däremot återges i huvudsak dess innehåll, eftersom artikel 6 avser godkännandet av finansieringen av regleringsåren 1993/1994, 1994/1995 och 1995/1996 under treårsperioden 1995–1997. I motsats till artikel 48 i lag nr 32/91, som föreföll innehålla bestämmelser avseende framtiden, och i motsats till artikel 7 i lag nr 81/95 och artikel 20 i lag nr 33/96, i vilka (även om de innehöll bestämmelser för ett tidigare regleringsår) regleringsåret fastställdes till året 1992/93, som redan omfattades av godkännandet av den ursprungliga artikel 48 i lag nr 32/91, avser artikel 6 i lag nr 68/95 uppenbart stöd, som endast avser tidigare regleringsår (1993/1994, 1994/1995 och 1995/1996). De regleringsåren omfattas dessutom inte av det ursprungliga godkännandet av artikel 48 i lag nr 32/91, som avsåg finansiering under treårsperioden 1991–1993. Stöd i form av förmånliga lån med kort löptid för tidigare regleringsår (se punkt 54) överensstämmer inte med den anda som ligger bakom reglerna som stöd för ”förmånliga lån med kort löptid” inom jordbrukssektorn, som i undantagsfall kan betraktas om stöd för att underlätta utvecklingen av jordbrukssektorn och beviljas undantag från förbudet i artikel 87 i EG-fördraget. Dessutom skall det understrykas att kommissionens avdelningar inom två månader från det att lag 68/95 anmäldes (granskad inom ramen för stöd ex N 750/B/95) informerade de italienska myndigheterna om följande: a) Stödet för regleringsåren 1993/1994 och 1994/1995 verkade utgöra förvaltningsstöd, vilket är oförenligt med den gemensamma marknaden. Myndigheterna uppmanades att upphäva dessa åtgärder om de inte kunde visa att stödet uppfyllde de kriterier som då gällde på området för omstrukturering av företag i svårigheter (se punkt 45). b) Stödet för regleringsåret 1995/1996 måste uppfylla de kriterier som angavs i det nya förslaget till nytt meddelande, av vilket kopia bifogades. c) Stöd enligt artikel 6, som i vart fall var avsett för företag vars omsättning till minst 70 % kommer från försäljning av citrusfrukter eller frukter och grönsaker utanför regionens territorium, föreföll utgöra exportstöd, vilket är oförenligt med den gemensamma marknaden. De italienska myndigheterna uppmanades därför att upphäva eller ändra stödåtgärden, eller ange lämpliga skäl om så inte skedde. Det har aldrig meddelats några sådana skäl (se punkt 1–3 i skrivelsen av den 2 oktober [1995/VI/036342]). I sitt beslut att inleda förfarandet gav kommissionen tydligt uttryck för sin farhåga att stödet i fråga i själva verket utgjorde exportstöd.

Slutsatsen av ovanstående är att artikel 6 i lag 68/95, som utan att detta anges, enbart utgör en ren upprepning av innehållet i artikel 48 i lag 32/91 och omfattar bestämmelser för förfluten tid snarare än för framtiden, i strikt mening inte kan betraktas som en nyfinansiering av artikel 48 i lag 32/91.

(53) Kommissionen måste alltså ta ställning till om stöd enligt artikel 6 i lag 68/95 i enlighet med vad de italienska myndigheterna hävdar kan betraktas som ett ”förmånligt lån med kort löptid” och som sådant är förenligt med kommissionens praxis.

Enligt de regler som vid den tid då anmälan gjordes var tillämpliga på förmånliga lån med kort löptid inom jordbrukssektorn fick lånet inte beviljas för en enda produkt eller en enda åtgärd och löptiden fick inte överskrida tolv månader.

Genom en skrivelse av den 23 januari 1997 (SG(97) D/455) godkändes för sista gången nyfinansieringen av artikel 48 i lag 32/91 för regleringsåret 1992/1993 (stöd ex C 61/96, ex N 408/B/96). I skrivelsen uppmärksammade kommissionen de italienska myndigheterna på att godkännandet av nyfinansieringen inte utgjorde något prejudikat för granskningen av den nya åtgärd som anmälts och som granskades inom ramen för stöd ex N 750/B/95 (artikel 6 i lag 68/95). Den åtgärden utgjorde en ny stödordning (SG(97) D/455 av den 23 januari 1997) och kommissionen informerade i samband med detta Italien om att lag 68/95 skulle granskas mot bakgrund av de nya reglerna om ”driftslån”, vilka tillämpas sedan den 31 december 1996 (Kommissionens meddelande om statligt stöd för förmånliga lån med kort löptid i jordbrukssektorn).

Efter en uppskjutning av tillämpningen av de nya reglerna informerade kommissionen genom en skrivelse av den 19 november 1997 (SG(97) D/10801) dock medlemsstaterna om att kommissionens meddelande om förmånliga lån med kort löptid i jordbrukssektorn skulle börja tillämpas från och med den 30 juni 1998 i enlighet med den tolkning som anges i samma skrivelse och att förfarandet enligt artikel 88.2 i EG-fördraget (då artikel

93.2) skulle inledas avseende de stöd som ”träder i kraft eller fortfarande är i kraft” efter den 30 juni 1998 och som inte är förenliga med de nya bestämmelserna.

Med hänsyn till att de stöd som införts genom artikel 6 i lag 68/95 var avsedda att tillämpas på regleringsåren 1993/1994, 1994/1995 och 1995/1996 och att kommissionens meddelande om statligt stöd för förmånliga lån med kort löptid som beviljades för regleringsåren 1993/1994, 1994/1995 och 1995/1996 fortfarande kan granskas på grundval av de kriterier som var tillämpliga på förmånliga lån med kort löptid före den 30 juni 1998, den dag efter vilken det nya meddelandet skall tillämpas.

(54) Det rör sig om följande kriterier: Lånen måste vara av ”säsongsbunden” natur och avsedda att täcka allmänna kostnader (köp av råvaror, betalning av arbetskraft, etc.). Lånet får inte enbart knytas till en enda produkt eller en enda åtgärd och lånets löptid får inte överskrida tolv månader. Det skall i detta sammanhang understrykas att samma kriterier, tillsammans med andra hårdare krav, föreskrivs i de nya regler för denna typ av stöd som anges i Kommissionens meddelande om förmånliga lån med kort löptid i jordbrukssektorn, vilket de italienska myndigheterna inte har kommenterat i sina synpunkter.

Vad beträffar artikel 6 i fråga verkar de kriterier som då var tillämpliga på ”dritslån” inte vara uppfyllda. Detta beror på följande:

a) För det första avser artikel 6 i lag 68/95 enbart handelsföretag som är verksamma på Sicilien och vars omsättning till minst 70 % kommer från försäljning av citrusfrukter samt frukt och grönsaker utanför regionens territorium. Stödet verkar alltså vara knutet enbart till två specifika produktkategorier och en enda åtgärd (export från Sicilien).

b) För det andra kan det med hänsyn till hur de synpunkter som lämnats av de italienska myndigheterna är formulerade (se punkterna 31 och 32) inte uteslutas att lånen i fråga kan ha en löptid som överskrider tolv månader (enligt de italienska myndigheterna fastställs i gemenskapens lagstiftning inga stödtak, varför det är godtagbart att årligen förnya det förmånliga lånet […] Möjligheten att i enlighet med nämnda gemenskapsbestämmelse årligen förnya sådana lån innebär följaktligen, förutsatt att det behövs, en mildring av föreskriften i den regionala lagstiftningen, enligt vilken lånet skall ha en amorteringstid på trettiosex månader. […] Amorteringstiden bör understrykas eftersom den innebär att skulden börjar minska redan från och med den första månaden efter det att lånet beviljas, varmed den genomsnittliga tiden utan tvivel understiger trettiosex månader).

c) Det skulle för det tredje visserligen kunna tänkas att det förmånliga lånet inte beviljas för en enda produkt (utan för två produktkategorier) eller är knutet till en enda åtgärd (utan huvudsakligen en enda åtgärd, export) och att lånetiden inte överskrider tolv månader (vilket inte är säkert). Men, eftersom de italienska myndigheterna hävdar att ”Jordbruksföretagen har inte erhållit något stöd som borde ha avsetts för köparna (åerförsäljarna) som när de förvärvar varorna inte rimligen kan förväntas spekulera över en eventuell förmån som kan föreskrivas i en senare lag” och att ”lag 68/95 faktiskt antogs när de första två berörda regleringsåren inom jordbrukssektorn (1993/1994, 1994/1995) redan hade avslutats och regleringsåret 1995/1996 pågick”, verkar stödet strida mot den anda som ligger bakom kriteriet om lånets ”säsongsbundenhet”. Syftet med lånet är att ge ett jordbruksföretag som har förskottsutgifter med anknytning till produktionscykeln inom jordbruk en möjlighet att betala dessa utgifter innan de kan inkassera intäkterna från försäljningen av produktionen under denna cykel.

Detta bekräftas även av följande förklaringar från de italienska myndigheterna ”i det här fallet rör det sig inte om lån som beviljas för att lösa företagens behov på kort sikt, utan om en sanering av skulder som härrör från kortfristiga banklån till mycket höga räntor som, vilket redan nämnts, har lett till skillnader i konkurrensvillkoren för företag på Sicilien jämfört med de villkor som gäller för övriga delar av Italien, för att inte tala om villkoren för gemenskapens andra medlemsländer. (… Företagen skulle säkert inte befinna sig i nuvarande skuldsituation om de kunnat förlita sig på kortfristiga lån till en ränta som motsvarar den förmånliga, som för övrigt är praktiskt taget identisk med den genomsnittliga ränta som tillämpas utanför regionens territorium.” (se punkt 32).

Att de ”förmånliga lånen” i fråga inte uppfyller det grundläggande villkoret för att kunna definieras som förmånliga lån med kort löptid enligt kommissionens praxis verkar bekräftas även av de italienska myndigheterna, enligt vilka det ”framgår (…) av bestämmelsens formulering att hänvisningen till försäljningsvolymen har sin grund i den regionala lagstiftarens önskan att ta hänsyn till det faktum att handelssektorn på grund av storleken på sin omsättning i högre grad än andra sektorer är utsatt för konkreta risker att genomgå chockartade sysselsättningsminskningar. Detta är skälet till föreskriften i artikel 4 fjärde stycket i lag 68/95”, som avser återkallandet av den bevil-

jade förmånen och återbetalning av utbetalade medel plus lagstadgad ränta när mottagarna inte uppfyller kravet om oförändrat upprätthållna sysselsättningsnivåer.

Det framgår av ovanstående att de stöd som föreskrivs i artikel 6 i lag 68/95, som avser förfluten tid snarare än framtid, enbart avser två specifika produktkategorier, är knutna till huvudsakligen en enda åtgärd (export från regionen) och verkar ha en lånetid som överskrider tolv månader, inte tycks överensstämma med principen bakom denna typ av stöd. De kan följaktligen inte betraktas som ”förmånliga lån med kort löptid” och är följaktligen inte förenliga med kommissionens tillämpliga regler för denna typ av stöd, varken före eller efter det datum då kommissionens meddelande om förmånliga lån med kort löptid i jordbrukssektorn började tillämpas.

(55) I sina synpunkter invänder de italienska myndigheterna mot att stöden i fråga definieras som ”exportstöd” och de understryker särskilt att ”försäljning till köpare utanför regionens territorium” inte nödvändigtvis eller uteslutande behöver innebära att produkterna exporteras utanför Italien. Kommissionen noterar att försäljning utanför det regionala territoriet inte nödvändigtvis eller uteslutande behöver innebära export utanför det italienska territoriet. Därför görs inom ramen för detta beslut ingen särskild granskning av stödet enligt den definitionen. Med hänsyn till den metod enligt vilken stödet beräknas (se punkt 23) verkar det dock, vilket kommissionen påpekade i sitt beslut att inleda förfarandet, som om den metod överensstämmer med metoderna för beräkning av exportstöd. De italienska myndigheterna grundar dessutom sina synpunkter på en bokstavlig tolkning av artikel 6 i lag 68/95, utan att lämna någon relevant dokumentation om exempelvis export utanför det regionala territoriet avsedd för köpare i och utanför Italien. Kommissionen kan därför inte utesluta att stödordningen faktiskt även kan innebära exportstöd.

(56) De italienska myndigheterna hänvisar i sina synpunkter inte till möjligheten att stöd enligt artikel 6 i lag 68/95 kan uppfylla kraven för stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter. Enligt gemenskapens riktlinjer om undsättningsstöd ([16]) måste sådant stöd bestå av likvida medel i form av lånegaranti eller lån med normal marknadsränta, begränsas till vad som är nödvändigt för att upprätthålla driften i företaget (t.ex. täcka lönekostnader och kostnader för insatsvaror), endast utbetalas för den tid som krävs för att utarbeta nödvändiga och genomförbara saneringsåtgärder (i regel högst sex månader), ges på grundval av allvarliga sociala problem och inte ha några omotiverade negativa effekter för industrins eller jordbrukets situation i andra medlemsstater. Ytterligare ett villkor är att undsättningsstöd i princip skall utgöra en engångsåtgärd. Omstruktureringsstöd måste enligt dessa riktlinjer uppfylla följande allmänna villkor: a) Det skall återupprätta företagets långfristiga lönsamhet inom en rimlig tid och på grundval av realistiska antaganden om de framtida villkoren för verksamheten. b) Åtgärder måste vidtas för att i största möjliga mån mildra de negativa följderna av stödet för konkurrenterna. c) Stödbeloppet och stödnivån skall begränsas till vad som är absolut nödvändigt för att möjliggöra en omstrukturering och de måste anpassas till de stöd som föreskrivs på gemenskapsnivå. d) Företaget skall genomföra den omstruktureringsplan som överlämnats till och godkänts av kommissionen i sin helhet och fullgöra varje annan skyldighet som anges i kommissionens beslut. e) Omstruktureringsplanens genomförande, framsteg och framgång skall kontrolleras genom en skyldighet att lämna årliga och detaljerade rapporter till kommissionen. Inga bevis på att stödåtgärder i fråga skulle överensstämma med ovannämnda kriterier har tillhandahållits och av de upplysningar som lämnats av myndigheterna framgår inte heller något som styrker detta.

(57) De italienska myndigheterna hänvisar i sina synpunkter inte till möjligheten att stöd enligt artikel 6 i lag 68/95 kan uppfylla de krav som fastställs i de regler som tidigare tillämpats av kommissionen i dess praxis för granskning av stöd avsedda att mildra räntekostnaderna för lån som tagits för att finansiera redan genomförda investeringar. Inga bevis på att åtgärderna skulle överensstämma med de krav som anges i punkt 45 har lämnats och av de upplysningar som lämnats av de italienska myndigheterna framgår inte heller något som styrker detta.

(58) I de synpunkter som lämnats av de italienska myndigheterna görs en oklar hänvisning till en befintlig anknytning mellan åtgärden och upprätthållen sysselsättning, utan att det för den skull lämnas några bevis på att stödet iakttar andemeningen och den bokstavliga innebörden i riktlinjerna ([17]). Enligt de italienska myndigheterna (se punkt 37) ”framgår (det) tydligt av bestämmelsens formulering att hänvisningen till försäljningsvolymen har sin grund i den lagstiftarens önskan att ta hänsyn till det faktum att handelssektorn på grund av sin omsättningsvolym i högre grad än andra sektorer är utsatt för konkreta risker att drabbas av chockartade sysselsättningsminskningar. Detta är skälet till föreskriften i artikel 4 fjärde stycket i lag 68/95” (om återkallande av stöd och återbetalning av utbetalade medel när mottagare inte uppfyller kravet på oförändrat upprätthållen sysselsättning).

([16]) Se fotnot 5.

([17]) EGT C 334, 12.12.1995, s. 4.

Det skall påpekas att även om fjärde stycket i artikel 6 i lag 69/95 innehåller en föreskrift om att stöden skall återkallas och återbetalas om stödmottagarna inte uppfyller kravet på upprätthållen sysselsättning verkar stöd enligt artikel 6 inte iaktta vare sig andemeningen eller den bokstavliga innebörden i riktlinjerna för sysselsättningsstöd, särskilt punkterna 16 och 22 i dessa (om stöd till upprätthållen sysselsättning). Det är särskilt viktigt att beakta att a) stödet inte är specifikt antaget eller utarbetat som ett stöd till skydd för sysselsättningen, b) stödbeloppet är oberoende av antalet anställda och c) stödformen har inget samband med kostnaderna för arbetskraft. Stöd enligt artikel 6 i lag 68/95 kan därför, även om det indirekt kan bidra till att upprätthålla sysselsättningen, inte betraktas som sysselsättningsstöd i enlighet med gemenskapens riktlinjer på området.

(59) Stöd enligt artikel 6 utgör följaktligen inte uttryckligen ett investeringsstöd. Det verkar dessutom inte uppfylla kraven för förmånliga lån med kort löptid, för undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter och för sysselsättningsstöd eller något av de villkor för undantag som föreskrivs i annan grundläggande lagstiftning. Det framgår däremot att det utgör ett rent driftsstöd som beviljas för att sanera tidigare skulder och vars effekt upphör i och med att stödet upphör.

(60) Inom jordbruks- och fiskerisektorn, det vill säga sektorn för produktion, bearbetning och saluföring av de produkter som avses i bilaga I, har kommissionens fasta praxis många år varit den att förbjuda beviljandet av driftsstöd i alla regioner, även de som artikel 87.3 a i EG-fördraget är tillämplig på. Denna typ av stöd är av ett sådant slag att det står i konflikt med mekanismerna för den gemensamma organisationen av marknaderna som har företräde framför de konkurrensregler som fastställs i EG-fördraget ([18]). Denna praxis har bekräftats flera gånger ([19]).

(61) De italienska myndigheternas synpunkter bekräftar att syftet med stödåtgärden i fråga är att sanera mottagarskulder och att det från mottagarens sida inte krävs någon sådan motprestation som kan anses underlätta utveckling av vissa näringsverksamheter eller vissa regioner. Kommissionens slutsats måste därför med hänsyn till de principer som fastställts i tidigare domar ([20]) bli att stödåtgärden inte kan omfattas av något av undantagen i artikel 87.3 a och c i EG-fördraget.

(62) Enligt artikel 7 i lag 68/95 får IRCAC bevilja rörelsekrediter i form av lån till förmånsränta till ungdomskooperativ som har finansiering och skulder som förfallit till betalning enligt regionallag 37/78. Genom regionallag 37/78 (som har upphört att gälla) infördes en stödordning till förmån för unga företagare som innebar att dessa kunde erhålla: a) stöd i form av bidrag och lån till förmånsränta avsedda för investeringar samt b) stöd i form av lån till förmånsränta för att driva företaget under de första tre verksamhetsåren efter det att investeringarna genomförts och prövats. På grund av att genomförandet av investeringarna drog ut på tiden har ett visst antal kooperativ (25 enligt uppgift) inte kunnat inleda sin produktionsverksamhet före slutet av den amorteringsfria perioden (tre år) och således inte lyckats återbetala lånen. Därmed hade de även förverkat rätten till driftslånen. Artikel 7 i lag 68/95 innebär i huvudsak att företag beviljas stöd enligt lag 37/78 som dessa företag enligt den lagen inte är berättigade till därför att de inte uppfyller villkoren. Enligt artikeln i fråga kan dessa företag närmare bestämt få ett driftslån enligt lag 37/78 på villkor att det lånebelopp som beviljas enligt bestämmelserna i den lagen är minst lika stort som det till betalning förfallna lånet (för finansiering av investeringarna). IRCAC kompenserar alltså den befintliga skulden genom ett nytt lån (vilket innebär att en del av det nya lånet används för att återbetala det lån som tagits för att genomföra investeringarna).

(63) I sitt beslut att inleda förfarandet påpekar kommissionen att stödet måste bedömas mot bakgrund av de kriterier som kommissionen tillämpar vid granskning av stöd avsedda att sänka räntekostnaderna för lån som tagits för att finansiera redan genomförda investeringar (kriterier med tillämpning på jordbruks- och fiskeriföretag). Dessa kriterier innebär att följande krav skall uppfyllas: a) Den sammanlagda bidragsekvivalenten för stöd som beviljats i samband med att lånen togs och för stödet i fråga får inte överskrida det belopp som kommissionen normalt godtar när det gäller investeringsstöd (inom sektorn för produktion, bearbetning och saluföring av de produkter som anges i bilaga i (tidigare bilaga II). b) Eventuella sektorsbegränsningar skall iakttas. c) Stödet skall vara en följd av

([18]) Domstolens dom i mål 177/78 Pigs and Bacon, kommissionen mot McCarren, Rec. 1979, s. 2161.

([19]) XX:e rapporten om konkurrenspolitiken, 1990, punkterna 337 och 347; XXI:e rapporten om konkurrenspolitiken, 1991, punkterna 316 och 317; XXII:e rapporten om konkurrenspolitiken, 1992, punkterna 503 och 504; XXIII:e rapporten om konkurrenspolitiken, 1993, punkterna 547 och 548; XXV:e rapporten om konkurrenspolitiken, 1995, s. 238–240; XXVI rapporten om konkurrenspolitiken, 1996, s. 251–255.

([20]) Se särskilt förstainstansrättens dom av den 8 juni 1995 i mål T-459/93, Siemens SA mot kommissionen REG. 1995, s. II-1675, och de domar som nämns där.

att räntesatsen för de nya lånen har anpassats på grund av förändrade kapitalkostnader (stödbeloppet får inte vara större än ränteskillnaden) eller skall gälla jordbruksföretag som är garanterat lönsamma, särskilt om de befintliga räntekostnaderna är så höga att företaget hotas eller riskerar att eventuellt gå i konkurs. d) Företagets svårigheter skall vara beroende av företagsexterna faktorer och inte av interna förhållanden.

(64) De italienska myndigheterna har inte lämnat några synpunkter som gör det möjligt för kommissionen att fastställa om ovanstående kriterier har uppfyllts och mot bakgrund av dessa dra några slutsatser om stödets förenlighet med den gemensamma marknaden. De italienska myndigheterna har inte lämnat några upplysningar som möjliggör en kontroll av om de kriterier som anges i punkt 63 a och 63 b har iakttagits. Vad beträffar det kriterium som anges i punkt 63 c har de italienska myndigheterna visserligen försäkrat att stödet enbart skulle komma att beviljas till kooperativ, inklusive jordbrukskooperativ, som kunde erbjuda garanterad avkastning, men de italienska myndigheterna har inte preciserat på vilken grundval de eventuella garantier om avkastning som erbjuds av dessa företag skulle värderas eller vilken typ av garantier det var som skulle erbjudas. Dessutom verkar inte heller det kriterium som anges i punkt 63 d vara uppfyllt, eftersom det dels inte kan uteslutas att svårigheterna i företagen i fråga orsakats av interna förhållanden (”eftersom merparten av de som bildat företagen är arbetslösa ungdomar”), dels utan ytterligare preciseringar råder tvivel om huruvida företagsexterna faktorer som de som anges av de italienska myndigheterna (”ändringarna av regionallag 38/78 och behovet att anpassa anläggningarna till den nya lagstiftningen för sektorn (…) har lett till stora förseningar i projektens genomförande”) kan ge upphov till svårigheter som kräver denna typ av stöd och berättigar företagen till denna typ av stöd.

(65) De italienska myndigheterna har även påpekat att stöd enligt artikel 7 i lag 68/95 är avsett för företag som skulle kunna vara berättigade till undsättningsstöd enligt Gemenskapens riktlinjer för statligt stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter. Enligt de regler för stöd till undsättning (punkt 3.1 i riktlinjerna), som från och dem den 1 januari 1998 är tillämpliga på nya statliga stödordningar inom jordbrukssektorn ([21]) och som ersätter de regler som anges i beslutet att inleda förfarandet måste undsättningsstöd ”för att godkännas av kommissionen (…) bestå av likvida medel i form av lånegarantier eller lån med normal marknadsränta, begränsas till vad som är nödvändigt för att upprätthålla driften i företaget (till exempel täcka lönekostnader och kostnader för insatsvaror), endast utbetalas för den tid (i allmänhet högst sex månader) som krävs för att utarbeta de åtgärder som är nödvändiga och praktiskt möjliga för att åstadkomma en återhämtning, ges på grundval av allvarliga sociala problem och får inte ha några negativa effekter för industrins eller jordbrukets situation i andra medlemsstater. Ett ytterligare villkor är att stödet i princip skall vara en engångsåtgärd. En serie av insatser som i realiteten bara upprätthåller status quo, skjuter upp det oundvikliga och överför under tiden de väntande industriella, jordbruksrelaterade eller sociala problemen till andra mer dugliga producenter och andra medlemsstater, är givetvis oacceptabla.”

(66) De italienska myndigheterna har påpekat att mottagarna av det stöd som föreskrivs i artikel 7 i lag 68/95 är ”företag” som befinner sig i finansiella svårigheter innan de ens hunnit inleda någon produktionsverksamhet. Italien har dessutom gjort följande preciseringar: a) Stödet utgörs av en räntesubvention till en ränta på 4 %, vilket motsvarar den ränta som IRCAC tillämpar för lån till kooperativ. b) Stödåtgärden utgör en rörelsekredit avsedd att tillåta ungdomskooperativ att inleda eller upprätthålla den verksamhet för vilken det projekt som finansierats enligt regionallag 37/78 har genomförts. c) Stödet är minst lika stort som det till betalning förfallna skuldbeloppet, det utbetalas vid ett anda tillfälle och utgör alltså en engångsåtgärd som beviljas för att sanera en skuld som hindrar kooperativet från att klara av driftskostnaderna för att inleda den verksamhet som kan möjliggöra betalningen av de skulder som förfallit till betalning. d) Stödet är avsett för en region i stora svårigheter, med mycket hög arbetslöshet.

(67) De italienska myndigheternas synpunkter möjliggör dock inte kontroll av stödets överensstämmelse med de kriterier som anges i kommissionens meddelande om stöd till undsättning av företag i svårigheter. Detta gäller särskilt följande frågor: a) Det är inte säkerställt att låneräntan motsvarar marknadsräntan (det skall understrykas att räntan på lånen i fråga när anmälan gjordes uppgick till ”en ränta på 4 %, vilket motsvarar den ränta som IRCAC tillämpar för lån till kooperativ”, medan den refernsränta som kommissionen tillämpade för Italien då var 11,35 % och i nuläget är 4,76 %. b) Det har inte varit möjligt att bekräfta att stödet utbetalades enbart för den tid som krävs för att utarbeta nödvändiga och genomförbara saneringsåtgärder (i regel högst sex månader). c) Det är dessutom inte säkerställt att stödet begränsades till vad som är nödvändigt för att upprätthålla driften i företaget (t.ex. täcka lönekostnader och kostnader för insatsvaror). Tvärtom bekräftas att företagen befinner sig ”i allvarliga finansiella svårigheter innan de ens hunnit inleda någon produktionsverksamhet” och att stödet, som är minst lika stort som det skuldbelopp som förfallit till betalning, utbetalas ”för att sanera en skuld som hindrar kooperativet från att klara av driftskostnaderna för att inleda den verksamhet som kan ge det möjlighet att fullgöra de amorteringar som förfallit till betalning” (se punkt 38). d) Det är slutligen inte säkerställt att stödet inte kommer att få negativa effekter för industrins eller jordbrukets situation i andra medlemsstater. Dessutom är det, även om de

([21]) Se fotnot 5.

italienska myndigheterna hävdar att stödet är avsett för en sektor som kännetecknas av allvarliga svårigheter och hög arbetslöshet och där kooperativen har bildats av arbetslösa ungdomar, inte möjligt att dra slutsatsen att stödåtgärden i sig kan betraktas som ett undsättningsstöd som ges på grundval av allvarliga sociala problem. Slutligen kan kommissionen inte, även om de italienska myndigheterna hävdar att ”stödet är minst lika stort som det skuldbelopp som förfallit till betalning, utbetalas vid ett enda tillfälle och (…) alltså [utgör] en engångsåtgärd som beviljas för att sanera en skuld” till företag som befinner sig i allvarliga finansiella svårigheter innan de ens hunnit inleda produktionsverksamheten, dra slutsatsen att stödet uppfyller villkoren om att ”undsättningen i princip skall vara en engångsåtgärd”.

(68) De italienska myndigheterna hänvisar i sina synpunkter inte till möjligheten att stöd enligt artikel 7 i lag 68/95 kan uppfylla kraven för stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter. Enligt gemenskapens riktlinjer om stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter [22] måste omstruktureringsstöd uppfylla följande allmänna villkor: a) De skall återupprätta företagets långfristiga lönsamhet inom en rimlig tid och på grundval av realistiska antaganden om de framtida villkoren för verksamheten. b) Åtgärder måste vidtas för att i största möjliga mån mildra de negativa följderna av stödet för konkurrenterna. c) Stödbeloppet och stödnivån skall begränsas till vad som är absolut nödvändigt för att möjliggöra en omstrukturering och de måste anpassas till de stöd som föreskrivs på gemenskapsnivå. d) Företaget skall genomföra den omstruktureringsplan som överlämnats till och godkänts av kommissionen i sin helhet och fullgöra varje annan skyldighet som anges i kommissionens beslut. e) Omstruktureringsplanens genomförande, framsteg och framgång skall kontrolleras genom en skyldighet att lämna årliga och detaljerade rapporter till kommissionen. Inga bevis på att stödåtgärden i fråga överensstämmer med ovannämnda kriterier har tillhandahållits och av de upplysningar som lämnats av de italienska myndigheterna framgår inte heller något som styrker detta.

(69) Stödet uppfyller inte de villkor som reglerar beviljandet av stöd till undsättning och omstrukturering, vilket även beror på att de italienska myndigheterna inte hänvisar till någon ”genomförbar omstrukturerings- eller återhämtningsplan” och inte har bevisat att stödet möjliggör en förbättring av de berörda företagens lönsamhet. Det framgår av de upplysningar som lämnats att stödet inte är knutet till nyinvesteringar och att det inte uppfyller villkoren i någon annan lagstiftning för att kunna omfattas av något undantag från det allmänna förbud som anges i artikel 87 i EG-fördraget. Stödet i fråga utgör följaktligen ett rent driftsstöd, vars syfte är att sanera mottagarens skulder och vars effekt upphör i och med att stödet upphör. Kommissionen förbehåller sig dessutom rätten att i detta sammanhang ompröva sin ståndpunkt om huruvida den stödordning som ursprungligen föreskrevs i regionallag 87/78, till vilken artikel 7 i lag 68/95 hänvisar, överensstämmer med de regler om statligt stöd som för närvarande tillämpas.

(70) I jordbruks- och fiskerisektorn, som omfattar produktion, bearbetning och saluföring av de produkter som avses i bilaga I, har kommissionens fasta praxis i många år varit den att förbjuda beviljandet av driftsstöd i alla regioner, även de som artikel 87.3 a i EG-fördraget är tillämplig på. Denna typ av stöd är av ett sådant slag att de står i konflikt med mekanismerna för den gemensamma organisationen av marknaderna som har företräde framför de konkurrensregler som fastställs i EG-fördraget [23]. Denna praxis har bekräftats flera gånger [24].

(71) De italienska myndigheternas synpunkter bekräftar att syftet med stödåtgärden i fråga är att sanera mottagarens skulder och att det från mottagarens sida inte krävs någon sådan motprestation som kan anses underlätta utveckling av vissa näringsverksamheter eller vissa regioner. Kommissionens slutsats måste därför med hänsyn till de principer som fastställts i tidigare domar [25] bli att åtgärden inte kan omfattas av något av undantagen i artikel 87.3 a och c i EG-fördraget.

V. **SLUTSATSER**

(72) Slutsatsen måste mot bakgrund av ovanstående bli att stöd enligt lagen i fråga, i den mån det tillämpas på jordbruks- och fiskerisektorn, utgör statligt stöd enligt artikel 87.1, vilket inte kan omfattas av något av undantagen i artikel 87.2 och 87.3.

(73) Med hänsyn till att de åtgärder som föreskrivs i artikel 9 i lag 68/1995 är uttryckligen underordnade avslutandet av de förfaranden som avses i punkterna 2 och 3 i artikel 93 i EG-fördraget (numera artikel 88) och mot bakgrund av den precisering som lämnats av de italienska myndig-

[22] Se fotnot 5.

[23] Se fotnot 18.

[24] Se fotnot 19.

[25] Se fotnot 20.

heterna, enligt vilken den finansiering som föreskrivs i artiklarna 1 och 6 i lagen i fråga har gått helt förlorad (se punkt 28), framgår det dock att förfarandena för utbetalning av stöd har inställts och att det inom ramen för detta beslut följaktligen inte är nödvändigt att förordna om en återbetalning av de stödåtgärder som inrättas genom lag 68/95.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Det statliga stöd enligt artiklarna 1, 3, 5, 6 och 7 i lag 68 av den 27 september 1995 som regionen Sicilien har genomfört till förmån för företag som är verksamma i jordbruks- och fiskerisektorn är oförenligt med den gemensamma marknaden.

Artikel 2

Italien åläggs att inte genomföra det stöd som avses i artikel 1 och skall upphäva detsamma.

Artikel 3

Italien skall inom två månader från delgivningen av detta beslut underrätta kommissionen om vilka åtgärder som har vidtagits för att följa beslutet.

Artikel 4

Detta beslut riktar sig till Republiken Italien.

Utfärdat i Bryssel den 22 december 1999.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen